

Revenge mission

ภารกิจ (แค้น) พิฆาตหัวใจนายวายร้าย

:: บทนำ ::

เอี้ยด! โครม!!!!

เฮือก!

ฉันสะดุ้งตกใจตัวแข็งทื่อเมื่อจู่ๆ ก็มีคนบ้าวิ่งตัดหน้ารถ ไซ้! คนดีๆ ที่ไหนจะกล้าวิ่งออกมาให้รถชนกลางถนนแบบนี้ ว่าแต่ฉันช็อกจนน้ำตาไหลเลย ฮือๆ

พอชะโงกหน้าขึ้นมองผ่านกระจกหน้ารถอย่างหวาดหวั่น พร้อมคิดในใจแบบสั้นๆ ตายไหม? T^T

ช่วงเวลาสั้นๆ ที่เสียงล้อรถเบรกกะแทกกับพื้นถนน พรึบต่าสั้นๆ ที่ฉันจมอยู่ในภวังค์แห่งความหวาดวิตก ผู้คนจำนวนมากก็กรูกันมารุมดูร่างที่นอนแน่นิ่งอยู่ตรงหน้ารถของฉันจนแน่นขนัดตา

"ไมค์!" เสียงนั้นทำฉันสะดุ้งเฮือก!

น้ำเสียงร้องเรียกชื่อที่ทรงพลังของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น พอดีกับที่ฉันก้าวลงมาจากรถด้วยหัวใจหลุดลอยไปแล้ว ขาฉันสั่นเหมือนกับหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะก้าวเดินมายังร่างที่นอนจมกองเลือดอยู่หน้ารถตัวเอง กัดริมฝีปากแน่นมองดูผู้ชายที่ร้องเรียกชื่อเจ้าของร่างที่นอนแน่นิ่งอย่างหวาดหวั่น

"ไมค์ พี่ลิ่วะไมค์ ใครก็ได้เรียกรถพยาบาลที!!"

เขาดูเจ็บปวดจนฉันแทบจะทรุดลงอย่างอ่อนแรง นี่ฉันทำอะไรลงไปแล้วเนี่ย ฉัน... จ้องมองผู้ชายคนนั้นด้วยแววตาเสียใจ เอ่ยกับเขาปากคอสั่น

"ฉัน... ฉัน... ฉันขอโทษ ฉัน... ฉันจะเรียกรถพยาบาลเดี๋ยวนี้!! TTOTT"

"จั้นกรึบๆ ไทโรล! จะรอให้เพื่อนฉันตายก่อนหรือ!!!!" นัยน์ตาที่หันขวับมาแดงก่ำมากแล้ว ลำคอที่เพ่งเปล่งเสียงตะคอกใส่ฉันก็เกร็งจนเห็นเส้นเลือด ฉันสะดุ้งใจเสียก่อนจะลนลานควานหาโทรศัพท์มือถือแล้วโทรเรียกรถพยาบาลอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่สมองสั่งการ

"TOT"

แววดาคมกริบตัวมอมมาทางฉัน เขาทำให้ฉันผะเพราะหวาดกลัว ก่อนจะชะงักเมื่อใบหน้าหล่อเหลาละลายใจของเขาสะกิดต่อมความจำเกี่ยวกับคนดังแวดวงบังเหิงให้ประมวผล และก็ปึ้ง! ดวงตากลมโตที่ปกติก็โตอยู่แล้วกลับเบิกกว้างในรัศมีสามร้อยหกสิบองศาเมื่อรู้ว่าเขาคือชิน!! หนึ่งในสมาชิกวงโซแบด วงร็อคสตาร์ที่กำลังฮอตสุดๆ ในตอนนี้ แม้แต่ฉันก็ยังชอบฟังเพลงของพวกเขาเลย

วู้หว่อ...วู้หว่อ...

ไม่นานเสียงไซเรนก็ดังขึ้น ก่อนที่รถกู้ชีพ เฮีย รถกู้ภัยจะหามคนเจ็บขึ้นเปลแล้วนำมาขึ้นท้ายรถอย่างรวดเร็ว

ปึก!

"ให้ฉันไปด้วยนะ" ฉันทะโดดตามขึ้นมานบนรถ นัยน์ตาของชินเป็นเส้นแดงๆ เหมือนกำลังจะร้องไห้ แต่ก็ไม่ปล่อยให้น้ำตาไหลออกมา ตรงกันข้ามเป็นฉันเองที่ร้องให้น้ำตานองหน้าเพราะสะเทือนใจและเสียใจที่เหยียบเบรกไม่ทัน ฮึก!ฮือๆๆๆๆ

"ถ้าเพื่อนฉันเป็นอะไรไป เธอจะต้องชดใช้!!!" ชินจ้องหน้าฉันอย่างเลือดเย็น น่ากลัวชะง่อนฉันไม่กล้ามองหน้าเขา นั่งเสียบมมาตลอดทางจนกระทั่งถึงโรงพยาบาล...

:: ตอนที่ 1 หลุมพราง ::

พลัก!!!!

ปึก! ตึก!

"โอ๊ย!"

เสียงฉันหกล้มตกลู่วิ่งดังเป็นสเต็ปราวกับรัวกลอง แงๆ เจ็บ... จุก... T^T ไม่น่าใจเลยนึกถึงเรื่องหตุใจเลยจริงๆ

"ว้าย >_<"

"นี่เธอเป็นอะไรหรือเปล่า" เสียงนุ่มทุ้มของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น หมอนั้นเข้ามาพุงฉันออกห่างจากลู่วิ่งอย่างสุภาพบุรุษโดยที่ฉันไม่ต้องเสียแรงเอ่ยปากขอร้องเลยสักแอะ!

คุณหมอมิตรงผิวหน้าฉันร้อนวูบวาบเมื่อเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลสั้นซอยสไลด์ราวไทรบัดกันยุ่งเพราะเงื่อที่ซึมจากการออกกำลังกายเย็นหน้าเข้ามาใกล้ แต่มันก็ทำให้รูปหน้าเรียวยาวของเขามีเสน่ห์เ้ายวนใจมากขึ้นไปอีก เป็นครั้งแรกที่ฉันได้มองหน้าผู้ชายชื่อดังคนนี้ใกล้ๆ แบบนี้

ปลายจมูกคมสันรับกับคิ้วเข้มอย่างเกินบรรยายในความลงตัว ริมฝีปากหยักลึกรูปกระชับกลมกลืนกับดวงตาเรียวยาวโตสีน้ำตาลเข้มคมเฉี่ยวน่าค้นหา เอ๊ย! นี่ฉันกำลังเคลิ้มอยู่หรอเนี่ย!!

ฉันทะพริบตาปริบๆ รีบไล่ความฟุ้งซ่านออกไปจากสมอง ก่อนจะตั้งสติรับมือกับความหล่อเหลาไม่บันยะบันยังของหมอนั้น ผู้ชายที่ได้ชื่อว่า แพร่งก๊ ดาวเด่นของมหาวิทยาลัย Ex หนุ่มฮอตแห่งคณะวิศวกรรมศาสตร์

"มะไม่เป็น โอ๊ย!" ฉันปัดมือเขาออกอย่างตะขิดตะขวงใจเมื่อหมอนั้นแตะลงที่ข้อเท้าของฉันอย่างใจดี ไม่ได้ล้าอายนะ มันเจ็บจริงอะไรจริง สงสัยว่าข้อเท้าฉันคงจะแพลงเข้าแล้ว ี้อๆ

"ข้อเท้าพลิกหรือเปล่านะ" ในขณะที่ฉันกำลังคลำข้อเท้าอย่างเจ็บปวด เสียงหวานใสของใครอีกคนก็ดังขึ้น ฉันรู้จักเธอ แน่นนอนรวมทั้งผู้ชายคนที่ออกตัวช่วยฉันอยู่นี้ด้วย มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เราสามคนมาออกกำลังกายข้างกัน ทุกอย่างกำลังดำเนินไปตามที่ถูกกำหนด แต่ไม่นึกเลยว่าจะมาพลาดท่าทำขายหน้าต่อหน้าสองคนนี้โฮๆ อายหน้าแดงเผือกแล้ว! T^T

เจ้าของน้ำเสียงหวานใสและรูปหน้าเรียวสวยจับตาจับใจไม่แพ้เสียงของเธอนั้น ชื่อหวาย เป็นคนดังระดับท็อปของมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ไม่ใช่ดาวคณะแต่ๆ แต่กลับได้รับเลือกให้เป็นแบรนด์แอมบาสเดอร์ ชำมหน้า ชำมตาคนหล่อสวยไปหลายคน มีดีกรีเยอะซะขนาดนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ฉันจะรู้จักเธอทุกๆ ที่ไม่ใช่ดารานางแบบ และผู้ชายที่เสนอน้ำช่วยฉันอยู่ตอนนี้ก็คือแฟรงก์ ผู้ชายของหวาย!!

ทำไมนะ... ยัยนี้มีอะไรดีนักหนา ทำไมถึงมีแต่คนสนใจ ไม่เว้นแม้กระทั่งศิลปินดังมีระดับอย่างชิน

“โห แดงเถือกเลยลูกโหว่ไหม” หมอนั่นพูด

ก็เห็นอยู่ว่าทำไมแพลงจะโหว่ได้ไงเล่า... ฉันเองก็ทำได้แค่คิดต่อในใจไม่กล้าพูดออกไป เพราะได้ข่าวมาว่าระดับขีดอารมณ์ของหมอนี้ค่อนข้างจะต่ำ มันเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมเขาถึงชอบออกกําลังกาย เพราะต้องการสร้างความอดทนให้ตัวเองยังงี้ละ! อะ... อย่าสงสัยว่าทำไมฉันถึงรู้ ก็ไปสืบประวัติมานะสิ! -O- ไม่งั้นคงไม่ได้มาวิ่งออกกําลังกายอยู่ข้างๆ เขาแบบนี้หรอก

เห็นหิมๆ แบบนี้ก็รู้จักวางแผนนะจะบอกให้ แผนอะไรนะเธอ... อูบไว้ก่อนแล้วจะบอกทีหลัง หุหุ ฟิบ!!!!

“ว้าย!” ฉันเบิกตาโตร้องออกมาอย่างตกใจเมื่อรู้ๆ แฟรงก์ก็ซ่อนร่างฉันขึ้นอุ้มอย่างไม่บอกกล่าว นี่มันเกินกว่าที่ฉันคาดคิดซะอีก!! หมอนี้... ไม่นะ ฉันอยากใกล้ชิดสนิทกับเขาก็จริง แต่แบบนี้มัน... ฉันตั้งตัวไม่ทำ นนนน >O<

“มีของอะไรหรือเปล่า” เสียงเขาเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าฉันทำหน้าเจ๋อๆ และซัดขึ้นอยู่ในที่

“คะ อยู่ในล็อกเกอร์” ตอบไปแบบช่วยไม่ได้

“ฝากด้วยนะหวาย”

“-O-”

คนถูกวานทำหน้าที่ไปชั่วขณะก่อนจะปรับสีหน้ากลับเป็นปกติแล้วพยักหน้าเดินปึงปึงไปหยิบกระเป๋าคันที่ล็อกเกอร์แล้วรีบตามเราสองคนมาทางๆ ฉันขมวดคิ้ว... รู้สึกไม่ค่อยดียังไงไม่รู้แฮะ เหมือนดูออกว่ายัยนั่นไม่ชอบใจที่ต้องมาทำอะไรให้ฉันแบบนี้ แต่ว่า... แบบนี้มันอาจจะดีก็ได้กับคนที่อยากเห็นหวายเหิรร้อนใจ

ฉันถูกแฟรงก์อุ้มมาที่ห้องพยาบาลอย่างนุ่มนวลโดยมีหน้าบูดบึ้งของหวายเดินตามหลังมาตั๋ยๆ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ายัยนั่นกำลังไม่พอใจฉัน

“อ้าวนี่ ฉันขอตัวก่อน ดูแลกันให้ดีๆ ละ”

“จะไปแล้วหรือ?” แฟรงก์มองหน้าหวาย ทำท่าจะลุกเดินตามไป ฉันรีบคว้ามือของหมอนั่นเอาไว้อย่างไม่ทันคิด ทำให้เขาหันกลับมาองหน้าฉันแววตาแปลกใจ เช่นเดียวกับหวายที่มองหน้าฉันกับแฟรงก์สลับกันด้วยแววตามึนงง

“คือว่า...” ฉันเป็นสายตาหลบ พูดเสียงอ้อมแอ้ม “ช่วยอยู่เป็นเพื่อนฉันก่อนได้ไหม”

แฟรงก์จะสาวยจากฉันหันกลับไปมองหน้าหว่ายอย่างลำบากใจ ฉันรู้อยู่แล้วว่ายังไงเขาก็ไม่มีทางเลือกฉัน ยังไงซะหว่ายก็ต้องมาก่อนอยู่แล้ว

อะใช่! ฉันลืมบอกไปว่าแฟรงก์กับหว่ายกำลังคบกันอยู่ ถึงจะไม่ได้รับการยืนยันอย่างเป็นทางการจากเจ้าตัว แต่การกระทำของทั้งสองที่ขอบไปไหนมาไหนด้วยกันมันก็ฟ้องโทงเทงว่าต้องกำลังกักกันตัว!

“นั่นสิแฟรงก์ ใจคอนายจะปล่อยให้ผู้หญิงที่กำลังเจ็บอยู่คนเดียวได้ลงคอหรือ?”

เอ๊ะ... ฉันรู้สึกประหลาดใจเมื่อเห็นรอยยิ้มซ้ำของยัยนั่นแทนที่จะเป็นอาการหึงหวงหรือไม่พอใจ

“หว่ายนี่เธอ”

“อยู่ดูแล... เอ่อ เธอชื่ออะไรนะ?”

“เบส” ฉันบอกชื่อตัวเองออกไป

“นั่นแหละ นายอยู่เป็นเพื่อนเบสแล้วกัน และก็อย่าลืมเรื่องที่เราคุยกันเมื่อกี้ละ ฉันไปนะ”

“หว่าย”

ร่างบางเดินออกไปอย่างไม่ลังเล ฉันมองตามอย่างไม่เข้าใจสักนิด จะมีผู้หญิงสักกี่คนที่ใจกว้างยอมให้แฟนตัวเองไปดูแลผู้หญิงอื่นแบบนี้ หรือว่าเธอ... เห็นฉันเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาที่ยังไงก็ไม่มีทางทำให้แฟรงก์หวนไหวได้ หึ! ถ้าเป็นแบบนี้บอกได้คำเดียวว่า เธอมันมาก!

หลายวันผ่านไป

“เฮ้ยนี่สิ... ‘มือที่สาม’ระหว่างแฟรงก์กับหว่าย เธอเป็นใครกัน?” เสียงเจนนีเพื่อนสนิทของฉันดังขึ้นขณะอ่านวารสารประจำเดือนของมหาวิทยาลัย ก่อนที่น้ำเสียงจะเปลี่ยนเป็นแหลมสูงแล้วดังขึ้นอีกหน

“นี่มัน! อย่าบอกนะว่าเป็นเธอ!!!”

เจนนีเอาวารสารหน้าที่เป็นข่าวกับแฟรงก์มาทาบกับหน้าฉันแล้วเพ่งมองคนในรูปสลับกับฉันไปมา ก่อนที่ฉันจะรำคาญแล้วปิดวารสารนั้นออกไป

“พอเถอะนะ นั่นฉันเอง” ฉันเฉลยให้ในที่สุด เจนนีมัวทำอะไรไร้สาระอยู่ได้

“หา!!!”

“ฮู้วววว” ยัยบ้า! ร้องซะเสียงดังเชียว คนหันมามองกันหมดแล้ว ฉันรีบเอานิ้วจ่อปากทำสัญญาณเตือนให้ยัยนั่นรู้ว่าตกใจออกนอกหน้านอกตาเกินไปแล้ว ยัยเจนนีนี่จึงรีบห่อไหล่ลงอย่างอายๆ ก่อนจะปรับสีหน้าเจื่อนๆ นั่นให้กลับเป็นปกติแล้วเขย่าแขนฉันแรงๆ ให้ตายสิ!

“เบส! เป็นเธอได้ยังไง บอกมานะเธอแอบไปก๊วกกักกับนายแฟรงก์นั่นตอนไหน ทำไมฉันไม่เห็นรู้เรื่อง!!”

ฉันถอนหายใจยาวพลางกลอกตาไปมาอย่างเบื่อหน่าย ก่อนจะหันไปมองหน้าเพื่อนรักแล้วพูดออกไปตามตรง!

“งั้นก็รู้ไว้ซะ ว่าฉันจะเริ่มก๊วกกักกับหมอนั่นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป!” พูดจบฉันก็ผลุดลุกขึ้นและกำลังจะเดินออกมา เสียงของเจนนีก็ร้องชัดขึ้นมาก่อน

“แล้วนั่นเธอจะไปไหน ที่บอกว่ากำลังจะมาก็หมายความว่ายังไง เขาจีบเธอหรือ?”

“เฮ้อ...” ฉันหันกลับไปมองหน้ายัยนั่นอีกครั้ง “...มีแฟนสวยออกขนาดนั้นจะมาจีบฉันทำไมล่ะ? ฉันจะไปฟิตเนสอยากไปด้วยไหมล่ะ?”

ยัยเจนนีเล็กคิ้วอย่างพยายามเข้าใจประโยคแรกที่ฉันพูดออกไปก่อนจะส่ายหน้าพริตหลังถูกชวนไปฟิตเนส หึ! ฉันแอบยิ้มในใจ รู้อยู่แล้วว่ายัยนี้ไม่ชอบออกกำลังกาย

“จึ้น... ไปละนะ” ฉันโบกมือลาเพื่อนด้วยรอยยิ้มก่อนจะหันกลับมามุ่งหน้าเดินสู่ฟิตเนสด้วยหัวใจที่เต้นโครมครามและหนักอึ้งในคราวเดียวกัน ...เมื่อนึกว่าจะต้องไปเจอหน้าใครบางคน

เสียงลมหายใจสลับกับเสียงขยับร่างกายอย่างคล่องแคล่วบนลู่วิ่งของผู้ชายคนหนึ่งดังดูดสายตาของใครหลายคนเวลาเดินผ่าน โดยเฉพาะบรรดาสาว ๆ ที่จำต้องเหลียวมองอย่างน้อยก็หนึ่งครั้งเพื่อชื่นชมหุ่นที่สุดแสนเพอร์เฟกต์นั้น ไม่เว้นแม้กระทั่งฉัน... แต่อย่างน้อยฉันก็ไม่ได้ตกอยู่ภายใต้มนตร์เสน่ห์เย้ายวนตาของร่างกายนั่นอย่างผู้หญิงคนอื่นเป็น

“อ้าว...” เสียงทุ่มดังขึ้นพร้อมกับร่างกายนี้อันขยับช้าลงเรื่อยๆ จนกลายเป็นหยุดนิ่ง เจ้าของเสียงหันมามองหน้าฉันก่อนจะเอ่ยทักทายอีกครั้ง

“ว่าไง มาออกกำลังกายหรอ ^^” เขาส่งยิ้มมาให้ ฉันประหม่าเล็กน้อยเมื่อสายตาดูหลายคู่เริ่มจับตามองเพียงเพราะหมอนั่นหันมาคุยด้วย นายจะฮอตไปไหนเนี่ยแพรงก์!

“อ้อ อืม...” ฉันเดินเข้ามาหาเขาพลางยิ้มเจื่อน “แต่พอดีว่าเครื่องออกกำลังกายเต็มนะ” ตอบไปตามความจริง

“อะ... ใช้ต่อก็ได้นะ ฉันกำลังจะเปลี่ยนไปเล่นอย่างอื่นพอดี”

“เฮ้?”

“มาสิ” หมอนั่นไม่สนใจอาการงุนงงที่แก้มของฉัน ก่อนจะลงจากลู่วิ่งแล้วหยิบผ้าขนหนูที่ไหลขึ้นซับเหงื่อ ส่งยิ้มมาให้แล้วเดินออกไปทันที

เฮ้อ... ฉันได้แต่มองตามอย่างไม่รู้จะพูดยังไงดี ก็ฉันไม่ได้อยากจะมาออกกำลังกายตั้งแต่แรกอยู่แล้วนี่นา เอาไงดี... เฮ้อ!! ไหนๆ ก็มาแล้วขึ้นวิ่งหน่อยแล้วกันจะได้ไม่ผิดสังเกต ะหว่างนั้นค่อยคิดหาวิธีติดสนิทกับหมอนี่ ว่าแล้วฉันก็ขึ้นมายืนบนลู่วิ่งก่อนจะเริ่มเปิดเครื่องโดยเซตไปที่ระดับต่ำสุด

“...ว่าแต่หาหายแล้วหรือ?”

“เฮีย!!” ตกใจหมดเลย! >_<! ระหว่างที่ฉันกำลังคิดอะไรเพลินๆ หมอนั่นก็โผล่หน้าเข้ามาถามดื้อๆ แล้วจะให้คิดยังไงดีล่ะ? เขาใส่ใจฉัน หรือว่าแค่ถามไปตามมารยาท เอ... แล้วทำไมฉันจะต้องใจเต้นแปลกๆ ด้วยล่ะเนี่ย!

“ตกใจหรอ? ฮ่าๆ ขวัญอ่อนจังเลยนะ” เขาหัวเราะเบาๆ แต่ทำไมฉันถึงต้องหน้าร้อนผ่าวด้วยล่ะ หละหล้อเกินไปแล้ว!!! >///<

“ก็นายเล่นโผล่มาแบบนี้จะไม่ให้ตกใจได้ไงล่ะ” ฉันส่งก้อนินให้เขาไปหนึ่งที่ ก่อนจะเพ่งมองหน้าปัดเครื่องออกกำลังกายจนจะส่องทะลุเข้าไปถึงแผงวงจรข้างในแล้ว

“อะๆ ฉันผิดเอง” หมอนั่นพูดกลัวหัวเราะก่อนจะถามย้ำมาอีกที ไอ้หย่า ทำไมหัวใจฉันถึงสั่นเร่าๆ เป็นเจ้าเข้าแบบนี้เนี่ย อย่าบอกนะว่าฉันกำลังหวั่นไหว ไม่น้า ไม่จริง! >O< “แล้วนี่หายดีแล้วใช่ไหม? ชานะ”

“อ้อ อืมดีขึ้นมากแล้วละ”

“ฮึๆ อย่าลั่นลั่นขาเพลงอีกล่ะซีเกียจแบก”

“>///< ไม่หรอกน่า” ฉันอยากบอกว่ามันจะลั่นลั่นอีกรอบก็เพราะเงินนายนี่แหละ

แว้! ไม่นะ นี่ฉันคิดอะไรไปเนี่ย ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตัวเองจะมีภูมิคุ้มกันผู้ชายหน้าตาดีบกร่องกรีดๆ อยากจะตะโกนออกมาให้สุดเสียง นี่ฉันกำลังเสวนาอยู่กับผู้ชายพันธุ์หล่อแห่งมหาวิทยาลัย Ex อยู่เนะ มันไม่แปลกหรอกที่จะหวั่นไหวเนะ ใช่ไหม? (พยายามหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองเต็มที่ --+)

แฟรงก์ก็ยิ้มกวนพลางส่ายหน้า ขณะที่เขากำลังจะเดินผละออกห่างฉันก็นึกอะไรขึ้นได้ จึงรีบฉวยโอกาสนี้ตีสนิทซะเลย!

“เฮอแฟรงก์”

“หือ?” หมอนั่นชะงักแล้วหันกลับมามองหน้าฉันพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นอย่างเป็นคำถาม ฉันจึงยิ้มบางๆ ตอบกลับ พูดสิ่งที่นี่อยู่ในใจออกมา

“คือเย็นนี้ว่างไหม?”

“ฮึ?” คราวนี้สีหน้าของแฟรงก์เปลี่ยนไปอย่างชัดเจน เล่นเอาชะฉันหน้าซีดพูดอะไรไม่ออก ก็แวตตามอนั่นมันกรูมกริมจนฉันแทบอยากจะกลืนคำพูดก่อนหน้านี้อีกกลับไปนะสิ โอ้เอ๊ย! หมอนั่นต้องคิดว่าฉันอ่อยแน่ๆ

“แฮร์~” ฉันยิ้มแห้งก่อนจะทำใจกล้าพูดต่อไปให้จบ ไหนๆ ก็มาไกลชะขนาดนี้แล้ว “อยากเลี้ยงขอบคุณที่ช่วยไว้คราวก่อนนะ” ด้วยความสัตย์จริงฉันไม่ได้คิดไม่ชื่อกับเขาเลยนะ ไม่เลยสักกะตึด!

แวตตากรูมกริมแฝงความขี้อ่อนก่อนหน้านี้อันพลันหายวับไปกับตา “ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้คิดมาก” เขาทำท่าว่าจะเดินหนี เล่นเอาฉันใจแป้ว อะไรกันผู้ชายคนนี้นี่ปฏิเสธผู้หญิงได้หน้าตาเฉย หน้อยๆ รู้ไหมว่ากว่าฉันจะรวบรวมความกล้าพูดกับนายได้แบบนี้ฉันต้องพยายามขนาดไหน!!

“เดี๋ยวลีแฟรงก์!”

“...???” หมอนั่นหันกลับมาพร้อมกับสีหน้าเป็นคำถาม ทว่าแวตตาแอบเรียบกว่าทุกครั้ง

“ถ้านายไม่คิดมากก็ไม่เห็นต้องปฏิเสธเลยนี่ ฉันบริสุทธิ์ใจนะ”

“...”